

[Indenrigsministeren.]

udskrives paa anden Maade af den paagældende Kommune, betyder det en Forhøjelse af Ligningsprocenten fra 1,10 til 5,13. Det vil betyde en overordentlig klækkelig Forhøjelse for alle mindre Landbrugere i den paagældende Kommune og selvfølgelig ogsaa for en Række andre Smaakaarsfolk i Kommunen.

Nu er jeg klar over, at man formentlig vil sige fra de ærede Forslagsstilleres Side: Saa galt vil det ikke gaa; for vi tænker os ikke, at alt det skal lægges over paa Indkomstskatten i Kommunen. Nej, man maa nødvendigvis sige, at det skal tages andetsteds, og den ærede Ordfører har henvist til enkelte af disse Kilder. Men jeg tror ikke, man rigtig har gjort sig klart, hvor lidt de Kilder, man har henvist til, i Virkeligheden betyder. Man taler om Aldersrenten, og det er rigtigt, at en Forhøjelse af Statens Andel fra $\frac{7}{12}$ til $\frac{2}{3}$ vil betyde ikke saa ganske lidt i Udgifter for Staten; men for Landkommunerne er det ganske overordentlig lidt, det vil betyde saadant noget som godt 2 Mill. Kr. om Aaret. Ganske paa samme Maade er det med Hensyn til Overførelsen af Udgifterne til de anstaltsbehandlede sindssyge, idet det ogsaa her vil dreje sig om store Udgifter for Staten, hvis de skal overføres til Staten, hvad jeg for øvrigt er en Tilhænger af; men for Landkommunerne vil der kun blive Tale om en Lettelse paa godt 2 Mill. Kr. Det samme gælder om Overtagelsen af Halvdelen af Udgiften til Sygehusbehandling. Jeg ser, at man her har nævnt 10 Mill. Kr.; men man glemmer, at det ikke er en Lettelse paa 10 Mill. Kr. for de paagældende Kommuner, man her opererer med; det vil kun dreje sig om maaske ikke en Gang det halve. Jeg ser ogsaa, at man for første Gang her har nævnt Statens Overtagelse af visse Rets- og Politiudgifter. Saa vidt jeg ved, udgør Rets- og Politiudgifterne i alt i de paagældende Amtskommuner 3—4 Mill. Kr., og selv en vis Andel heraf vil jo være ganske minimalt i Forhold til de Beløb, her er Tale om.

Derfor tillader jeg mig at sige til de ærede Forslagsstillere, at vil man tage andre Skatter andre Steder, vil jeg gerne vide; hvilke Skatter man ønsker at tage. Ellers kan man ikke forlange, at man skal behandle dette Forslag alvorligt. Vil man spare her og der i Kommunerne og paa Statens Budget, saa sig, hvor man vil spare; hvilke Beløb vil man bringe ned? Først da kan man overse Virkningerne af det. Og

kan man ikke nævne disse Ting, saa vil Virkningerne blive de af mig for et Øjeblik siden skildrede.

Man vil da forstaa, at jeg maa sige, at som Forslaget foreligger her og paa det Grundlag, hvorpaa det foreligger, kan Regeringen ikke betragte det som et virkeligt Realitetsforslag. Det kan man ikke, hvis man ser saadan paa det, at de paagældende Nedsættelser af Skatterne skal overføres indenfor den kommunale Økonomis Rammer, thi da vil det betyde en Undergravning af alt kommunalt og finansielt Styre her i Landet; og det kan man heller ikke, hvis Tanken er at tage Midlerne andetsteds, for hvis Landstingets Flertal paa dette Omraade vil føre en Realitetspolitik, vil det have Pligt til at anvise, paa hvilket Grundlag Dækningen skal tages. Dette at sige, at man vil lette Byrder, uden at sige noget om, paa hvad Maade det skal ske, er ikke holdbart.

Til den Gennemgang af Lovforslaget, jeg her har foretaget, vil jeg nu gerne føje enkelte Bemærkninger paa den Foranledning, som denne Debat i det hele taget giver. Dette, at Regeringen maa afvise disse Lovforslag, betyder ikke, at Regeringen benægter, at Landbrugskrisen nødvendiggør en Lettelse af Landbrugets Skattebyrder; det betyder heller ikke, at Regeringen ønsker at opretholde Ejendomsbeskatningen, som vi har den i dette Øjeblik. Hvad det første angaar, foreligger det fornødne Bevis fra Regeringens Side herpaa i den Kriselovgivning, der allerede er gennemført, og som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (S. Rasmussen) har stemt for. Det er bekendt for alle, at i Tiden fra Oktober til Juli Maaned er Landbrugets Byrder lettet for et betydeligt større Beløb end det, det her foreslaas at lette Landbrugets Byrder med for et helt Aar, og vel at mærke, denne Lovgivning er gennemført paa en saadan Maade, at de, der har vanskeligst ved at klare Krisen, faar langt den største Hjælp, noget, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne utvivlsomt har været stolt af at medvirke til. Og ikke blot er Skatterne nedsat som her foreslaaet, men i mangfoldige Tilfælde bliver de paagældende skattefri, og de faar maaske yderligere Hjælp til Betaling af Renter, saa man endog — hvis hele Situationen ikke var saa sørgelig — kunde sige, at der fremkom den Morsomhed, at Forslagsstillerne stiller Forslag om en Nedsættelse af Skatter for Landbrugere, som i April Maaned overhovedet slet ingen Skat betaler.